

Arrest

nr. 233 626 van 5 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 februari 2013 dienen verzoeker en mevr. I. V. van Belgische nationaliteit zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen met het oog op de registratie van hun verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 14 maart 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

Op 12 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 28 juli 2015 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

Op 25 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 februari 2016 dient verzoeker een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

Op 18 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 30 augustus 2016 dient verzoeker een vierde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

In februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 31 mei 2017 dient verzoeker een vijfde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

Op 26 juli 2017 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 september 2017 dient verzoeker een zesde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

Op 7 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 11 april 2018 dient verzoeker een zevende aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

Op 9 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 223 543 van 3 juli 2019 de beslissing vernietigt.

Op 20 november 2018 dient verzoeker een achtste aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevr. I.V., van Belgische nationaliteit.

Op 15 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 mei 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.11.2018 werd ingediend door:

Naam: M. Voorna(a)m(en): S. Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1973 Geboorteplaats: Beni Ansar

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene doet de aanvraag als wettelijk samenwonende partner van V., I., van Belgische nationaliteit (...).

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Als bewijs van haar bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

- Attesten Federale Pensioendienst dd. 25.05.2018 (met bijhorend rekeninguittreksel) en 24.01.2019. Uit het meest recente attest (december 2018) blijkt dat zij een pensioen ontvangt van 1245,41 euro per maand

- Uitkeringsattesten De Voorzorg dd. 13.06.2017 en 14.06.2018, periode december 2016 tot mei 2017 en van januari 2017 tot december 2017. Deze documenten zijn niet meer relevant aangezien zij geen uitkering meer ontvangt.

- Lijst rekeninguittreksels als bewijs voor de behoefteanalyse

- Getuigschrift van beroepsopleiding dd. 21.01.2015 van betrokkene zelf

- Arbeidsovereenkomst dd. 1.06.2017 met bijhorende loonfiches april, mei en oktober 2017 van betrokkene zelf

- Diploma Basisveiligheid VCA dd. 20.05.2016 van betrokkene zelf

Vooreerst wat betreft de documenten die getuigen van de opleidingen van betrokkene zelf of zijn tewerkstelling.

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Wat betreft de opleidingen die hij volgde, dit is geen te vervullen voorwaarde overeenkomstig art. 40ter. Verder wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Deze zijn niet toereikend in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Er is daartoe expliciet opgenomen op het aanvraagformulier, de bijlage 19 ter ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden’.

Betrokkene legde daartoe een aantal rekeninguittreksels voor van mevrouw V..

Wat betreft de rekeninguittreksels waaruit de kosten van de referentiepersoon zouden moeten blijken (Klingel, Proximus, Zorgbedrijf Antwerpen, Eni gas-power, huishulp, huur), dient te worden opgemerkt dat dit overzicht onvolledig is. Wat bijvoorbeeld de kosten van de nutsvoorzieningen betreft hebben we aan de hand van de rekeninguittreksels enkel zicht op wat mevrouw dient vooraf te betalen aan Eni. De eigenlijke afrekening werd niet voorgelegd, waardoor eigenlijk geen rekening kan gehouden worden met de ware energie en waterkost die mevrouw heeft, overeenkomstig de nieuwe gezinssamenstelling (namelijk met mijnheer erbij). Wij hebben er evenmin zicht op of de referentiepersoon een auto heeft en welke kosten zij voor de auto, of bij gebrek daaraan andere vormen van mobiliteit, moet maken. Over medische kosten is nauwelijks iets meegedeeld, gezien de referentiepersoon haar leeftijd en verleden (zie invaliditeitsuitkering) is het niet ondenkbaar dat ze zich regelmatig moet laten opvolgen, medicatie moet nemen. De rekeninguittreksels doen toch één en ander vermoeden in die richting, gezien bvb de betaling aan huishulp. Verder werd ons niets meegedeeld over de verzekeringen die mevrouw moet betalen. We denken daarbij aan de verplichte brandverzekering, wellicht ook nog een familiale verzekering, mogelijks een autoverzekering, enz enz. Zonder exhaustief overzicht van de vaste en variabele kosten van mevrouw kunnen wij uiteraard de berekening niet maken van de ware kosten die mevrouw heeft en dus het bedrag dat zij dient ter beschikking te hebben om mijnheer het verblijfsrecht te kunnen geven in afwijking op art 40ter.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker werpt de hierboven vermelde middelen tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

1.- Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden en dat de referentiepersoon van verzoeker blijkbaar niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en van verzoeker;

Terwijl verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf (artikel 40 ter Vw.) weldegelijk op een afdoende wijze heeft aangetoond en stukken heeft bijgebracht om verwerende partij toe te laten een behoorlijke behoefteanalyse door de te voeren op basis van hun gezinsinkomen beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Zodat de bestreden beslissing in die zin dan ook volledig niet enkel de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsplicht en de andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.- Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure verklaring van inschrijving en procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan aangenomen worden dat aan deze voorwaarden zijn voldaan door verzoeker.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij werden betwist.

3.- De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

4.- Verzoeker diende in toepassing van artikel 40ter een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn wettelijke samenwonende partner, dewelke beschikt over de Belgische nationaliteit.

Artikel 40ter van Vw. luidt als volgt:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.]1"

Artikel 40ter Vw. bepaalt dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dewelke minstens gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in

artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Zodra het inkomen lager ligt dan het in voormeld artikel 40ter Vw. vermelde referentiebedrag, dient verwerende partij in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid Vw. over te gaan tot een behoefteanalyse. Het voormeld artikel 42 Vw. luidt als volgt:

“§ 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

[2 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]1

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

5.-

In casu, heeft verwerende partij op een onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing genomen. De motivering in deze beslissing is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig en stemt bovendien geenszins overeen met de werkelijke feiten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd.

Het moge duidelijk zijn dat het inkomen waarop de referentiepersoon uit hoofde van haar pensioen heeft, blijkt immers voldoende toereikend te zijn om zowel voor haarzelf als voor verzoeker te kunnen voorzien in hun bestaansmiddelen. De referentiepersoon heeft een maandelijks inkomen van 1.245,41€.

Verzoeker is de wettelijke samenwonende partner van een Belgische onderdaan zoals bedoeld in artikel 40bis Vw. en heeft bij zijn aanvraag tot gezinshereniging zijn arbeidsovereenkomst en verschillende loonbrieven bijgebracht, waaruit blijkt dat verzoeker eveneens beschikt over volwaardige inkomsten uit officiële tewerkstelling, waar verwerende partij absoluut geen rekening mee heeft gehouden. Verwerende partij stelt ten onrechte dat met de bijgebrachte stukken met betrekking tot de opleiding en tewerkstelling van betrokkene geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Onterecht wordt door verwerende partij gesteld dat enkel de Belgische referentiepersoon dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken.

De argumentatie van de verwerende partij dat er geen rekening mag worden gehouden met het gezinsinkomen (van verzoeker en referentiepersoon), slaagt kant noch wal. Immers, in werkelijkheid draagt verzoeker eveneens bij in de lasten van het gezin, waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing geenszins afdoende en correct gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het art. 40ter Vw.

Het kan verzoeker toch niet verweten worden dat hij zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt. Dat, nu verzoeker te Antwerpen samenwoont met zijn Belgische wettelijke samenwonende partner en hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Verwerende partij diende bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rekening te houden met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden.

Dat verwerende partij geenszins op een afdoende wijze in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinskomsten van de referentiepersoon, en dus ook met de bewijzen van verzoekers persoonlijke tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden.

Volgens artikel 40ter, tweede lid Vw. dient de referentiepersoon te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de vaste rechtspraak van de RvV blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term "beschikken" uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord "beschikken" gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. (RvV nr. 163 345 dd. 1 maart 2016)

Bijgevolg concludeerde de verwerende partij op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen! Door in de bestreden beslissing met verwijzing naar de inhoud van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te benadrukken dat het de "Belgische referentiepersoon" is die dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat deze Belgische referentiepersoon hiertoe over eigen inkomsten dient te beschikken en dat deze in geen enkel geval kan beschikken over het inkomen dat diens partner, met wie zij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert.

Dat er dan ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout, een schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

6.-

Aangezien verwerende partij in de bestreden beslissing tot de conclusie is gekomen dat de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken, quod non, zou zij volgens de bestreden beslissing klaarblijkelijk zijn overgaan tot een behoefteanalyse. Vooreerst wenst verzoekende partij te benadrukken dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door verwerende partij op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Dat verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken, zonder zelfs voorafgaandelijk een grondige uitvoering van een behoefteanalyse uit te voeren.

Verwerende partij betwist in haar beslissing niet dat zij niet beschikte over alle relevante gegevens om een degelijk en grondige behoefteanalyse uit te voeren.

De motieven m.b.t. de zogenaamde behoefteanalyse in de bestreden beslissing luiden als volgt: Betrokkene legde daartoe een aantal rekeninguittreksels voor van mevrouw V.. Wat betreft de rekeninguittreksels waaruit de kosten van de referentiepersoon zouden moeten blijken (Klingel, Proximus, Zorgbedrijf Antwerpen, Eni gas-power, thuishulp, huur), dient te worden opgemerkt dat dit overzicht onvolledig is. Wat bijvoorbeeld de kosten van de nutsvoorzieningen betreft hebben we aan de hand van de rekeninguittreksels enkel zicht op wat mevrouw dient vooraf te betalen aan Eni. De eigenlijke afrekening werd niet voorgelegd, waardoor eigenlijk geen rekening kan gehouden worden met de ware energie en waterkost die mevrouw heeft, overeenkomstig de nieuwe gezinssamenstelling (namelijk met mijnheer erbij). Wij hebben er evenmin zicht op of de referentiepersoon een auto heeft en welke kosten zij voor de auto, of bij gebrek daaraan andere vormen van mobiliteit, moet maken. Over medische kosten is nauwelijks iets meegedeeld, gezien de referentiepersoon haar leeftijd en verleden (zie invaliditeitsuitkering) is het niet ondenkbaar dat ze zich regelmatig moet laten opvolgen, medicatie moet nemen. De rekeninguittreksels doen toch één en ander vermoeden in die richting, gezien bvb de betaling aan thuishulp. Verder werd ons niets meegedeeld over de verzekeringen die mevrouw moet betalen. We denken daarbij aan de verplichte brandverzekering, wellicht ook nog een familiale verzekering, mogelijks een autoverzekering, enz enz. Zonder exhaustief overzicht van de vaste en variabele kosten van mevrouw kunnen wij uiteraard de berekening niet maken van de ware kosten die mevrouw heeft en dus het bedrag dat zij dient ter beschikking te hebben om mijnheer het verblijfsrecht te kunnen geven in afwijking op art 40ter.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat zij geen berekening kon maken van de ware kosten van de referentiepersoon en daardoor geen degelijke behoefteanalyse kon uitvoeren, gezien zij zou beschikken over een onvolledig overzicht.

Bovendien deinsde verwerende partij er niet voor terug om de bestreden beslissing te steunen op niet vaststaande hypothesen m.b.t. de al dan niet bestaande kosten van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze voorbereid, nu ontegensprekelijk vaststaat dat zij niet beschikte over alle relevante gegevens om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Dit blijkt uit het feit dat verwerende partij een beslissing heeft genomen op basis van niet vaststaande feiten en hypothesen en vermits zij is uitgegaan van foute premisse.

Dit kon namelijk perfect vermeden worden indien verwerende partij toepassing had gemaakt van de mogelijkheden voorzien in artikel 42 § 1, tweede lid Vw. Verwerende partij kon namelijk verzoekende partij alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen nuttig zijn, doen overleggen en zelfs door elke Belgische overheid.

Verwerende partij heeft nagelaten gebruik te maken van deze mogelijkheid om inlichtingen in die zin te vragen.

De Raad zal vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen.

Bijgevolg is verwerende partij dan ook in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Bovendien is het niet aan de verzoekende partij om in de plaats van verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, vermits het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die cfr. artikel 42, §1, tweede lid Vw. duidelijk bij verwerende partij ligt.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg op een onzorgvuldige wijze en in strijd met de bepalingen vervat in artikel 42 § 1, tweede lid Vw., tot stand is gekomen.

7.-

Verwerende partij heeft nagelaten na te gaan of het inkomen van de referentiepersoon volstaat om te voorzien in haar eigen behoefte, ongeacht of dit inkomen de minimumgrens van 120 % van het leefloon al dan niet overtreft. De waarde van 120 % van het leefloon, zijnde de strikte minimumbedrag die door verwerende partij wordt gehanteerd, betreft slechts een referentiebedrag (zie vaste rechtspraak RvV en RvS 19 december 2013, nr. 225.915 en het arrest van HvJ Chakroun dd. 4 maart 2010).

Kortom, verzoeker kan enkel en alleen maar vaststellen dat verwerende partij tekort is geschoten in zijn verplichting om alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen door verzoeker.

Meer nog, het inkomen van de referentiepersoon wordt uitsluitend besteed in haar eigen behoefte aangezien verzoeker over eigen volwaardige inkomsten beschikt vanuit officiële tewerkstelling, dit gedurende jaren, om in zijn eigen basisbehoeften te voorzien zonder beroep te doen op de sociale bijstand. Geen enkele OCMW in België gaat het koppel financieel ondersteunen met het gezinsinkomen die zij nu beschikken! Verzoeker daagt verwerende partij uit.. Dit eerste en enig middel is dan ook gegrond.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In de uiteenzetting van haar middel voert de verzoekende partij tevens nog een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de bestaansmiddelen van de verzoekende partij, doch enkel met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De verzoekende partij beweert dat zij over volwaardige inkomsten beschikt uit een officiële tewerkstelling. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Minister een te enge en verkeerde lezing hanteert van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verder haalt de verzoekende partij nog aan dat er geen afdoende behoefteanalyse werd uitgevoerd.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend

verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekende partij diende op 20.11.2018 een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van partner van mevr. V. en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling stipuleert als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Na nazicht van de door verzoekende partij overgemaakte stukken, stelde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie terecht vast dat verzoekende partij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet teneinde verblijfsrecht in België te verkrijgen.

De gemachtigde van de Minister motiveerde in de bestreden beslissing nopens de voorgelegde stavingstukken als volgt:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen Werden de volgende documenten voorgelegd:

attesten Federale Pensioendienst dd. 25.05.2018 (met bijhorend rekeninguittreksel) en 24.01.2019. Uit het meest recente attest (december 2018) blijkt dat zij een pensioen ontvangt van 124541 euro per maand;

uitkeringsattesten De Voorzorg dd. 13.06.2017 en 14.06.2018, periode december 2016 tot mei 2017 en van januari 2017 tot december 2017. Deze documenten zijn niet meer relevant aangezien zij geen uitkering meer ontvangt.

lijst rekeninguittreksels als bewijs voor de behoefteanalyse;

getuigschrift van beroepsopleiding dd. 21.01.2015 van betrokkene zelf

□ arbeidsovereenkomst dd. 1.06.2017 met bijhorende loonfiches april, mei en oktober 2017 van betrokkene zelf;

□ diploma Basisveiligheid VCA dd. 20.05.2016 van betrokkene zelf.

Vooreerst wat betreft de documenten die getuigen van de opleidingen van betrokkene zelf of zijn tewerkstelling. Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen; die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017). Wat betreft de opleidingen die hij volgde, dit is geen te vervullen voorwaarde overeenkomstig art. 40ter.

Verder wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Deze zijn niet toereikend in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3 van de wet van 26 niet 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

In een dergelijk geval dient de behoeftanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Er is daartoe expliciet opgenomen op het aanvraagformulier de bijlage 19 ter 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden'. Betrokkene legde daartoe een aantal rekeninguittreksels voor van mevrouw V. Wat betreft de rekeninguittreksels waaruit de kosten van de referentiepersoon zouden moeten blijken (Klingel, Proximus, Zorgbedrijf Antwerpen, Eni gas-power, huishulp, huur), dient te worden opgemerkt dat dit overzicht onvolledig is. Wat bijvoorbeeld de kosten van de nutsvoorzieningen betreft hebben we aan de hand van de rekeninguittreksels enkel zicht op wat mevrouw dient vooraf te betalen aan Eni. De eigenlijke afrekening werd niet voorgelegd, waardoor eigenlijk geen rekening kan gehouden worden met de ware energie en waterkost die mevrouw heeft, overeenkomstig de nieuwe gezinssamenstelling (namelk met mijnheer erbij). Wij hebben er evenmin zicht op of de referentiepersoon een auto heeft en welke kosten zij voor de auto, of bij gebrek daaraan andere vormen van mobiliteit moet maken. Over medische kosten is nauwelijks iets meegedeeld, gezien de referentiepersoon haar leeftijd en verleden (zie invaliditeitsuitkering) is het niet ondenkbaar dat ze zich regelmatig moet laten opvolgen, medicatie moet nemen. De rekeninguittreksels doen toch één en ander vermoeden in die richting, gezien bvb de betaling aan huishulp. Verder werd ons niets meegedeeld over de verzekeringen die mevrouw moet betalen. We denken daarbij aan de verplichte brandverzekering, wellicht ook nog een familiale verzekering, mogelijk een autoverzekering, enz. enz. Zonder exhaustief overzicht van de vaste en variabele kosten van mevrouw kunnen wij uiteraard de berekening niet maken van de ware kosten die mevrouw heeft en dus het bedrag dat zij, dient ter beschikking te hebben om mijnheer het verblijfsrecht te kunnen geven in afwijking op art 40ter,.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 0bter van de wet van 15.12.1 980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk om welke redenen de gemachtigde van de Minister besloten heeft tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij slaagde er immers niet in aan te tonen dat voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Minister hield bij het nemen van zijn beslissing rekening met alle door verzoekende partij voorgelegde documenten. Zulks blijkt ook expliciet uit de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat er geen rekening werd gehouden met haar eigen inkomen laat verweerder gelden dat uit de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ontegensprekelijk blijkt dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste uitsluitend rekening dient te houden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Zie in die zin:

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ton laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering.

Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

En ook:

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingewet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

En tot slot ook:

“Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij, niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend.” (RvV nr. 141.504 dd. 23.03.2015)

In zoverre de Belgische wetgever werkelijk tot wil zou hebben gehad dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3:

“B.21.3. Aldus maakt de richtlijn (2003/86/EG) een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld : “De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) *stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokkenlidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.*"

In overweging 46 van het "arrest Chakroun" (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

"In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden" geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand". Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand" in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29)." Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

"Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat de student over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden"

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

"§3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt. (...)

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt. (...)"

Ook het Hof van Justitie bevestigde reeds in die zin in overweging 72 van haar arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C 356/11 en C 357/11):

"Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)."

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt indien het inkomen van haar echtgenote er wordt bijgeteld, houdt niet in dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, in strijd met de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, in samenlezing met artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de artikel 7, eerste lid, c) van de Richtlijn 2003/86/EG en artikel 7, eerste lid, b) van de Richtlijn 2004/38/EG, dient te oordelen dat ook rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij/aanvrager.

Verweerder merkt in dit kader op dat het auditoraat bij de Raad van State in een verslag van 17.05.2018 (zaak met rolnummer G/A 223.641 / XIV – 37554) eveneens reeds heeft gesteld dat een verkeerde toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, indien wordt geoordeeld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste tevens rekening zou moeten worden gehouden met

de inkomsten van de verzoekende vreemdeling en niet enkel met de inkomsten van de referentiepersoon.

Verweerder laat verder gelden dat de verzoekende partij evenmin kan worden gevolgd alwaar zij voorhoudt dat er geen grondige behoefteanalyse werd uitgevoerd.

De gemachtigde van de Minister stelde terecht vast dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend zijn in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Minister verduidelijkte dat de verzoekende partij niet over bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Terecht motiveert de gemachtigde van de Minister dat in dergelijk geval een behoefteanalyse dient te worden gemaakt overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt dat uit de gedegen motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister rekening houdt met alle overgemaakte stukken, waarna hij tot de vaststelling komt dat, bij gebreke aan exhaustief overzicht van de vaste en variabele kosten, de berekening niet kan worden gemaakt van de ware kosten die de referentiepersoon heeft en aldus van het bedrag dat zij dient ter beschikking te hebben om verzoekende partij het verblijfsrecht te kunnen geven in afwijking van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beweert dat de behoefteanalyse niet grondig is, doch blijft in gebreke om uiteen te zetten met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte geen bijkomende inlichtingen heeft opgevraagd, merkt verweerder op dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.

Zie in die zin:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

Het is komt derhalve aan de verzoekende partij toe om alle nuttige elementen naar voor te brengen die aantonen dat zij aan de desbetreffende voorwaarden voldoet.

Zie in die zin:

“2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen

(...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de

nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.” (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)

De verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd alwaar zij laat uitschijnen dat het aan de gemachtigde van de Minister was om alle inlichtingen op te vragen bij de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 In zijn enig middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door de verwerende partij op een afdoende manier werd uitgevoerd. Verzoeker heeft weldegelijk op afdoende wijze aangetoond en stukken bijgebracht om de verwerende partij toe te laten een behoorlijke behoefteanalyse door te voeren op basis van hun gezinsinkomen. Bij zijn aanvraag heeft verzoeker zijn arbeidsovereenkomst en verschillende loonbrieven bijgebracht waaruit blijkt dat hij eveneens beschikt over volwaardige inkomsten uit officiële tewerkstelling, waar verwerende partij absoluut geen rekening mee heeft gehouden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat de verzoeker over inkomsten beschikt. Ze verwijst in de bestreden beslissing naar een arbeidsovereenkomst van 1 juni 2017 met loonfiches van april, mei en oktober 2017. In de bijlage van het verzoekschrift voegt verzoeker loonfiches toe van april, mei en oktober 2017, van januari tot en met december 2018 en van januari 2019.

Waar de verwerende partij stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met de tewerkstelling en inkomsten uit die tewerkstelling van verzoeker bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan zij worden gevolgd. De verwerende partij stelt terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoogde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. Verzoeker betwist niet dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet toereikend zijn. *In casu* besliste de verwerende partij dat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet

werd voldaan. De verzoekende partij betwist deze motivering niet. De verwerende partij moest dus volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse doen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij dit ook gedaan heeft.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de stukken van het administratief dossier en die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt blijkt dat verzoeker een voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur ondertekende op 1 juni 2017, met een bruto bezoldiging van 11.4901 euro per uur. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet ontkent dat zij van deze gegevens op de hoogte was. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen wel dat zij geen rekening moest houden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf, maar enkel met die van de referentiepersoon.

Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf wel mee in rekening nemen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af. In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde inkomsten van de verzoeker zelf in de behoefteanalyse met geen woord gerept.

In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.10.7 duidelijk *“Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”*

Omtrent de behoefteanalyse is het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Er is daartoe expliciet opgenomen op het aanvraagformulier, de bijlage 19 ter ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden’.*

Betrokkene legde daartoe een aantal rekeninguittreksels voor van mevrouw V..

Wat betreft de rekeninguittreksels waaruit de kosten van de referentiepersoon zouden moeten blijken (Klingel, Proximus, Zorgbedrijf Antwerpen, Eni gas-power, huishulp, huur), dient te worden opgemerkt dat dit overzicht onvolledig is. Wat bijvoorbeeld de kosten van de nutsvoorzieningen betreft hebben we aan de hand van de rekeninguittreksels enkel zicht op wat mevrouw dient vooraf te betalen aan Eni. De eigenlijke afrekening werd niet voorgelegd, waardoor eigenlijk geen rekening kan gehouden worden met de ware energie en waterkost die mevrouw heeft, overeenkomstig de nieuwe gezinssamenstelling

(namelijk met mijnheer erbij). Wij hebben er evenmin zicht op of de referentiepersoon een auto heeft en welke kosten zij voor de auto, of bij gebrek daaraan andere vormen van mobiliteit, moet maken. Over medische kosten is nauwelijks iets meegedeeld, gezien de referentiepersoon haar leeftijd en verleden (zie invaliditeitsuitkering) is het niet ondenkbaar dat ze zich regelmatig moet laten opvolgen, medicatie moet nemen. De rekeninguittreksels doen toch één en ander vermoeden in die richting, gezien bvb de betaling aan thuishulp. Verder werd ons niets meegedeeld over de verzekeringen die mevrouw moet betalen. We denken daarbij aan de verplichte brandverzekering, wellicht ook nog een familiale verzekering, mogelijks een autoverzekering, enz enz. Zonder exhaustief overzicht van de vaste en variabele kosten van mevrouw kunnen wij uiteraard de berekening niet maken van de ware kosten die mevrouw heeft en dus het bedrag dat zij dient ter beschikking te hebben om mijnheer het verblijfsrecht te kunnen geven in afwijking op art 40ter.”

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de behoefteanalyse is verricht zonder rekening te houden met de inkomsten van de verzoeker zelf. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoeker zelf terwijl artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoeker die ook werkt. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN